

Inhoud

Voorwoord	11
1. Inleiding	13
2. Waarom de communistische partij aan de macht zal blijven	31
3. De economie van China zal blijven groeien, maar niet voor eeuwig	79
4. Vrijheid zonder universele mensenrechten	125
5. Van keizerrijk tot natie, of waarom Taiwan, Tibet en Xinjiang niet onafhankelijk kunnen worden	175
6. Niet slechts een Chinese eeuw	207
7. Conclusie: de communistische partij en de toekomst van China	245
Verder lezen	255
Literatuur	279
Index	299

De belangrijkste gebeurtenissen in China, 1976-2015

- 1976   De dood van Zhou Enlai en Mao Zedong
            Gebeurtenissen op het Tian'anmenplein
            De val van Deng Xiaoping
            Aardbeving in Tangshan
            De val van de maoïstische 'Bende van Vier'
            De officiële beëindiging van de Culturele Revolutie
- 1977   Deng Xiaoping gerehabiliteerd
- 1978   Derde plenaire vergadering van het elfde
            Centraal Comité van de CCP
            Het begin van de hervormingen
- 1989   Volksbeweging op het Tian'anmenplein in
            Peking en andere steden in China
            De val van Zhao Ziyang
            Jiang Zemin wordt secretaris-generaal van de CCP
- 1992   Zuidelijke inspectiereis van Deng Xiaoping
            Het begin van de tweede fase van de hervormingen
- 2001   China treedt toe tot de Wereldhandelsorganisatie
- 2002   Hu Jintao wordt secretaris-generaal van de
            CCP op het zestiende partijcongres
- 2008   De Olympische Spelen van Peking
            Aardbeving in Wenchuan

- 2010 De Wereldtentoonstelling (Expo) 2010 in Shanghai
Liu Xiaobo krijgt de Nobelprijs voor de Vrede
- 2012 Xi Jinping wordt secretaris-generaal van de
CCP op het achttiende partijcongres
- 2013 Bo Xilai wegens corruptie tot levenslang veroordeeld

Voorwoord

Als onderzoeker van het hedendaagse China is het mij al geruime tijd opgevallen dat mijn collega-deskundigen aarzelen om met wat bredere penningen over China te schrijven. Terwijl ik er steeds meer van overtuigd ben geraakt dat dit juist nodig is. Algemene discussies over het hedendaagse China worden vaak gekenmerkt door een betreurenswaardige onwetendheid ten aanzien van de enorme hoeveelheid specialistische kennis die voorradig is. Specialisten zelf concentreren zich op een specifiek stukje van de Chinese werkelijkheid en mengen zich zelfs binnen de wereld van de Chinastudies niet graag in een discussie die buiten hun kernexpertise valt, enkele uitzonderingen daargelaten. Dit boek is een poging om die kloof te overbruggen. Er kleeft een duidelijk risico aan het schrijven van een boek dat bedoeld is voor zowel de leek als de specialist: het is mogelijk dat je geen van beiden bereikt. Ik hoop ten eerste dat ik deze valkuil heb weten te vermijden en dat zowel de geïnteresseerde lezer als de Chinaspécialist nuttige informatie of inzichten uit dit boek kan halen. Mocht dat niet zo zijn, dan bied ik mijn excuses daarvoor aan. Maar ik heb het tenminste geprobeerd.

Dit boek zou nooit tot stand zijn gekomen zonder de steun van vele collega's, vrienden en mijn familie. In het bijzonder wil ik degenen bedanken die delen van het manuscript hebben gelezen en van commentaar voorzien: Alka Shah, Bill Callahan, Eric Thun, André Gerrits, Barend ter Haar, David Parkin, drie anonieme recensenten en mijn redactrice Lucy Rhymer van Cambridge University Press. Ook ben ik mijn redactrice Saskia Gieling bij Amsterdam University Press zeer erkentelijk voor het mogelijk maken van de Nederlandse uitgave. Hoewel het hier een oorspronkelijk Engelstalig boek betreft, heb ik de vrijheid genomen om de Nederlandse vertaling zelf ook door te lopen om ervoor te zorgen dat het eindresultaat toch weer enigszins

mijn eigen werk is geworden. Het spreekt voor zich dat alleen ik uiteindelijk verantwoordelijk ben voor de resterende fouten die er nog in dit boek staan.

Leiden, april 2016

1. Inleiding

1. Waarom China?

Op 3 juni 1989 fietste ik 's avonds naar het Tian'anmenplein in Peking, het politiek en symbolisch centrum van China. Dat had ik praktisch elke dag gedaan sinds studenten van de Universiteit van Peking bijna twee maanden eerder bij het Monument voor de Helden van de Revolutie een reusachtig zwart-witportret hadden opgehangen ter nagedachtenis aan Hu Yaobang. Hu was van 1982 tot 1987 secretaris-generaal van de Chinese Communistische Partij (CCP), tot de hoogste leider Deng Xiaoping hem had ontslagen vanwege zijn steun aan massale studentendemonstraties het jaar daarvoor. Hu bleef weliswaar lid van het Politburo van de CCP, maar zakte op 9 april 1989 tijdens een vergadering van dat orgaan plotseling in elkaar door een hartaanval. Enkele dagen later overleed hij. Het politieke protest in de vorm van een herdenking door de studenten op 15 april groeide uit tot een ongekende nationale protestbeweging die op haar hoogtepunt op 17 mei alleen al in de hoofdstad meer dan een miljoen mensen op de been bracht, en daarmee de heerschappij van de CCP op haar grondvesten deed schudden.

Mijn bezoek aan het Tian'anmenplein op 3 juni was anders dan mijn eerdere bezoeken, omdat ik wist dat het mijn laatste zou zijn. Zwaarbewapende eenheden van het Volksbevrijdingsleger waren reeds vanuit het noordwesten Peking binnengekomen en baanden zich een weg naar het stadscentrum, al vechtend met grotendeels ongewapende en ongeorganiseerde groepen burgers. Later die avond verschenen plotseling andere, slechts lichtbewapende soldaten op straten en kruispunten die veel dichterbij het plein lagen. Angstaanjagend, zwijgzaam en onheilspellend hielden ze de menigte op afstand, maar zonder zich te verroeren of iets te doen. Enkele uren na middernacht, op 4 juni, bereikten de legereenheden die de stad vanuit het noordwesten waren binnengekomen, het plein, sloten het af en veegden het schoon.

Hoeveel studenten daar toen zijn omgekomen, is nog steeds niet bekend. Nog veel meer burgers waren al gedood tijdens de opmars van het leger door de stad. De heerschappij van de communistische partij was een militaire bezetting geworden.

De Tian'anmen-beweging – ofwel de beweging van de vierde juni, zoals ze vaak wordt genoemd – drong mij en vele anderen in China die dag twee conclusies op. Ten eerste dat de communistische heerschappij ondanks tien jaar van hervormingen in wezen gewelddadig en repressief was gebleven, en uiteindelijk was gebaseerd op de macht van de partij over het leger. En ten tweede dat de communistische partij haar volksmandaat, of wat daar nog van over was, was kwijtgeraakt en op haar laatste benen liep. Haar ondergang zou slechts een kwestie van tijd zijn.

Nu, 25 jaar later, blijkt dat deze conclusies totaal onjuist waren. Op de puinhopen van de militaire bezetting heeft de CCP zichzelf opnieuw uitgevonden als een moderniserend, technocratisch en grotendeels goedaardig autoritair regime dat kan bogen op 35 jaar ongekeerde economische groei. Geweld en repressie zijn niet langer gericht op de gehele bevolking, maar blijven beperkt tot specifieke groepen of individuen die de legitimiteit van het regime, de soevereiniteit van de staat of de integriteit van de natie betwisten: Tibetaanse en Oeigoerse separatisten, de Falun Gong, dissidenten en activisten. Het leger is geprofessionaliseerd en gemoderniseerd en de politieke rol van de hoogste officieren is aan banden gelegd.

In discussies over de recente successen van de CCP komen telkens twee tegengestelde vragen naar voren. Ten eerste: is wat we zien niet slechts een façade, een fluwelen handschoen over de ijzeren vuist van een voortgezette totalitaire heerschappij? En ten tweede: als de CCP inderdaad nog steeds alleen maar een communistische dictatuur is, is het dan niet onvermijdelijk dat zij uiteindelijk zal instorten onder het gewicht van haar eigen tegenspraken, net als de Sovjet-Unie 25 jaar geleden? Met andere woorden, zal de post-Tian'anmen-periode uiteindelijk niet gewoon uitstel van executie blijken te zijn? Of omgekeerd, zelfs als de CCP werkelijk van karakter is veranderd en erin is

geslaagd om haar heerschappij op een nieuwe en meer solide basis te vestigen, is het dan desondanks toch niet onvermijdelijk dat de cumulatieve effecten van liberalisering, de markteconomie en politieke veranderingen uiteindelijk zullen leiden tot fundamentele politieke veranderingen? Anders gezegd, komen hervormingen neer op een stapsgewijze democratisering, een soort executie door duizend sneden, zoals die soms in het keizerlijke China werd uitgevoerd?

Dit zijn zeker geen vragen die alleen opkomen bij westerse denkers, politici of journalisten die menen dat een meerpartijendemocratie het enige politieke systeem is dat verenigbaar is met het kapitalisme, 'het einde van de geschiedenis', dat Francis Fukuyama afgekondigde kort voor de val van het communisme in Rusland en Oost-Europa.¹ De overtuiging dat een socialistisch politiek systeem strijdig is met een kapitalistische economie, is in feite ook inherent aan het marxistisch politieke denken en de communistische politieke praktijk van Lenin tot Stalin en van Mao tot Deng.

Aan het begin van de hervormingen in de jaren tachtig van de twintigste eeuw heeft de angst voor de markt het debat binnen de CCP sterk gekleurd. De kwestie werd pas opgelost, formeel althans, met het aannemen van de formule van de 'socialistische markteconomie' op het veertiende partijcongres in 1994. En toch is de achterdocht ten aanzien van de politieke implicaties van het ontwikkelen van een markteconomie nooit helemaal verdwenen. Dit blijkt telkens weer wanneer politieke sleutelwoorden als 'bourgeois-liberalisering', 'socialisme met Chinese kenmerken' of recenter 'sociaal management', 'consultatieve democratie' en 'sociaal bestuur' opduiken. Wel wordt de tegenstelling tussen kapitalisme en socialisme niet langer gezien als absoluut. Het is niet meer de vraag óf, maar slechts hoeveel vrijheid en welke soorten vrijheden er gegeven moeten worden en aan wie. Een bepaalde mate

1 Fukuyama, Francis (1992). *The End of History and the Last Man*. New York: Free Press.

van politieke liberalisering is een noodzakelijke aanvulling geworden op de economische liberalisering en het socialistisch bestuur; *carte blanche* voor het liberalisme is echter nog steeds onbespreekbaar.

Dit boek is niet bedoeld om te bepalen of China kapitalistisch is of zal worden, of dat het socialistisch zal blijven. Het zal geen angsten verminderen of hoop voeden over de uitkomst van het Chinese experiment. Dergelijke vragen – en de antwoorden erop – zijn uiteindelijk teleologisch: een oordeel over wat China gaat worden, wordt bepaald door de overtuiging van wat het zou moeten zijn. Wat dat betreft is het net zo misplaatst dat neoliberale economen verkondigen dat het kapitalisme heeft gewonnen, als dat de leiders van de CCP beweren dat het socialisme heeft gezegevierd.

In plaats daarvan wil ik me eenvoudigweg richten op wat er daadwerkelijk aan de hand is. Socialisme en kapitalisme zie ik niet als monolithische en tegengestelde ideologieën en systemen, maar als losse verzamelingen van specifieke ideeën en instituties die het product zijn van historische ontwikkelingen en daarmee van plaats tot plaats verschillen. Aspecten van het kapitalisme als particulier ondernemerschap en een markteconomie gaan in sommige contexten inderdaad samen met eenduidige eigendomsrechten, de rechtsstaat, een meerpartijdemocratie en mensenrechten, maar dat hoeft in andere gevallen niet per se zo te zijn.²

Als China ons iets leert, dan is het wel dat het uit elkaar halen en opnieuw combineren van specifieke elementen niet ophoudt bij de ideologisch getrokken grenzen tussen kapitalisme en socialisme. In China kunnen sommige onderdelen van het 'kapitalisme' in theorie en praktijk worden gecombineerd met 'socialistische' instituties zoals het democratisch centralisme,

2 De mogelijkheid dat kapitalisme en democratie van elkaar kunnen worden losgekoppeld, wordt erkend door verschillende academici die autoritaire regimes bestuderen. Voor China vinden we hiervoor argumenten bij Nathan, Andrew J. (2003). *Authoritarian Resilience*. *Journal of Democracy* 14,1:6-17.

een door de partij gedomineerd systeem van bureaucratische benoemingen, staats- of collectief eigendom en onduidelijke eigendomsrechten. Wanneer deze combinaties worden afgemeten aan een specifieke norm van hoe de dingen zouden moeten zijn, dan lijken ze heel verschillend, afhankelijk van de ideeën, wensen of verlangens van degene die ernaar kijkt. Sommige waarnemers zullen concluderen dat deze combinaties van socialisme en kapitalisme de socialistische essentie van China hebben behouden; anderen zullen er de onvermijdelijke superioriteit van het kapitalisme in zien.

Dit soort evaluaties zijn een vruchteloze exercitie, niet meer dan het bekijken van wat nieuw is in termen van wat daarvoor is geweest, een twintigste-eeuwse kijk op eenentwintigste-eeuwse verschijnselen. In dit boek stel ik daarom voor om de processen van het uit elkaar halen en opnieuw combineren van instituties of maatschappijvormen niet te beschouwen als afwijkingen, maar om ze juist voor het voetlicht te brengen in een *recombinante* kijk op de evolutie van wat ik de neo-socialistische politieke en maatschappelijke werkelijkheid van China heb genoemd, een kijk die antwoorden probeert te vinden op empirische in plaats van ideologische vragen. Hoe worden tegenstrijdigheden tussen specifieke instituties opgelost en onder controle gehouden? Door welke keuzes of politieke agenda's is de combinatie van elementen mogelijk of worden hieraan beperkingen opgelegd? Wie zijn betrokken bij de keuze, aanpassing en combinatie van instituties? Wat zijn de bedoelde en onbedoelde gevolgen van deze keuzes, en hoe zouden ze voor de toekomst nieuwe scenario's kunnen scheppen? De toekomst van en met China zal niet worden bepaald door een eenvoudige botsing van ideologieën of beschavingen. Door hercombinatie en evolutie zullen nieuwe werkelijkheden en ideeën ontstaan die zowel herkenbaar als tegelijkertijd ook vreemd zijn. We hebben hiervoor niet alleen nieuwe analytische begrippen nodig, ze brengen ook nieuwe verwachtingen, zorgen, angsten, verlangens en, uiteindelijk, ideologieën met zich mee.

2.   **Waarom dit boek?**

China is een heksenketel waarin de spanning tussen socialistisch staatsbestuur, een markteconomie, mondialisering, modernisering en de traditionele cultuur een maatschappij opleveren die tegelijk nieuw en uniek, herkenbaar Chinees en meer in het algemeen modern is. Daardoor is het hedendaagse China voor waarnemers van buiten zowel merkwaardig bekend als vaak ook onverklaarbaar anders.

De opkomst van China heeft tot veel ophef geleid bij beleidsmakers, journalisten, opiniemakers en (oud-)politici. In hun boeken, artikelen, commentaren en blogs komen steeds maar weer dezelfde vragen naar voren: hoe valt de economische groei van China te verklaren, die ondanks een recente afvlakking blijft doorgaan in een tempo waarvan andere landen alleen maar kunnen dromen? Is een kapitalistische markteconomie verenigbaar met een socialistische dictatuur? Zal China de plaats van de Verenigde Staten gaan innemen en de wereld gaan regeren? Deze vragen en veel van de antwoorden zijn gevat in een antagonistisch wereldbeeld van ‘wij tegen zij’. Door de opkomst van China is, zoals de Amerikaanse regering het een aantal jaren geleden verwoord heeft, een ‘wending richting Azië’ noodzakelijk geworden. China vraagt om actieve betrokkenheid of zelfs beteugeling, en kan nooit worden behandeld als alleen maar een gewoon groot en zich snel ontwikkelend land, zoals bijvoorbeeld India, Brazilië of Indonesië.

Deze presentatie van de ‘uitdaging’ waar China andere landen voor stelt, bouwt grotendeels voort op twee oude oriëntalistische beelden. In het ene beeld, dat helemaal teruggaat tot de achttiende eeuw, wordt de Chinese beschaving voorgesteld als onveranderlijk, superieur en wezenlijk verschillend van het Westen. In het andere wordt de opkomst van China op precies de tegenovergestelde manier voorgesteld. In dat beeld, dat uit de negentiende eeuw stamt, wordt China gekenschetst als een mislukte samenleving, de ‘zieke man van Azië’, die alleen gered zou kunnen worden onder de hoede van het Westen.

In de huidige versie van het negentiende-eeuwse beeld van de zieke man van Azië wordt China voorgesteld als een land dat eindelijk is ontwaakt en in hoog tempo modern, kapitalistisch en welvarend aan het worden is. In deze voorstelling wordt China door de hervormingen en modernisering niet alleen succesvoller en machtiger. China wordt ook tot een land getransformeerd dat niet langer de voorspellingen tart van een normale ontwikkelingsgang of zelfs historische noodzaak. De onderscheidende kenmerken van de modernisering van China worden vereenvoudigd tot slechts een van de mondiale variëteiten van het kapitalisme. Dit Chinese model bevat wellicht waardevolle lessen voor andere ontwikkelingslanden, maar zet geen fundamentele vraagtekens bij de algemene toepasbaarheid van kapitalistische beginselen.

In dit beeld kan verandering slechts één kant opgaan, waarbij China een modern land wordt net als alle andere landen. Deze verwachting staat echter haaks op het oudere beeld van China: een reusachtige beschaving die wezenlijk verschilt van het Westen. De voorstelling en voorspellingen van dit beeld van een uitzonderlijk land worden relevanter nu de rijkdom en macht van China steeds sterker over de hele wereld worden gevoeld, niet in het minst in China zelf. In China wordt dit beeld vertaald in de noodzaak of missie om het land zijn rechtmatige positie terug te geven, waardoor een confrontatie of op zijn minst voortgezette wedijver met het Westen onvermijdelijk is.

De opkomst van China wordt dus vanuit twee totaal verschillende invalshoeken bekeken. Dit verklaart de vaak zeer plotselinge verschuivingen en veranderingen van mening in de discussie in China en elders. Vormen Chinese investeringen in Afrika een wenselijke bijdrage aan de ontwikkeling daar of zijn ze een bedreiging van de westerse wereldheerschappij? Is China te vertrouwen als strategische partner of is het een mondiale concurrent waartegen het Westen zich zou moeten wapenen? Zal China zich houden aan de regels van het spel van de gevestigde internationale orde of zal het een nieuwe orde scheppen waarmee zijn doelen beter zijn gediend?

Ondanks het duidelijke belang van vragen als deze staan het publieke debat en het algemene wetenschappelijk onderzoek bijna volledig los van het werk van China-specialisten, die in feite een deel van de kennis in huis hebben om die vragen te beantwoorden. Westerse academici in de geesteswetenschappen en sociale wetenschappen hebben zich bijna twee eeuwen lang ondergedompeld in de taal, geschiedenis, politiek, samenleving, economie en cultuur van China (waarbij sommigen van hen, maar zeker niet allen opereerden onder de noemer van de 'sinologie'). De afgelopen twintig jaar zijn daar steeds vaker wetenschappers bij gekomen die uit China zelf komen of er wonen. Al deze onderzoekers doen in de eerste plaats onderzoek omdat ze gefascineerd zijn door China, niet omdat ze bezorgd zijn over het effect dat China op het Westen heeft. De huidige China-specialisten lijken met hun deskundige bijziendheid vaak geen antwoord te hebben op de grote vragen die de politiek, de media en het grote publiek in het Westen stellen. Specialisten beschouwen die vragen juist als irrelevant, naïef en triviaal en vinden de zeer polemische aard van het publieke debat vaak maar lastig. Omdat veel China-specialisten slecht zijn voorbereid op deelname aan het debat, kiezen ze ervoor om met een grote boog om discussies over China heen te lopen. De weinigen die het strijdperk betreden, merken dat ook zij hun verhaal met stereotypen en vooroordelen moeten aankleden om gehoord te worden. Voor ze het weten, is hun stem nog maar nauwelijks te onderscheiden van die van mensen die niet kunnen bogen op specialistische kennis.

Toch zouden het debat en de besluitvorming in de hele wereld (en dus ook in China zelf) veel te winnen hebben bij een bijdrage van China-specialisten. Met dit boek probeer ik, door zowel het oriëntaalse stereotype als de dwangbuis van de sociale wetenschappen te mijden, het onderzoek van China-specialisten uit de beslotenheid van de regiostudies te halen en het midden in het publieke en wetenschappelijke debat te plaatsen. Dat wil niet zeggen dat China-specialisten de wijsheid in pacht hebben. Wij hebben zeker onze eigen oogkleppen op wanneer wij

geobsedeerd bezig zijn met esoterische details van de Chinese politiek, religie of cultuur. Erger nog is het feit dat wij in vele opzichten vrolijk met ons werk zijn doorgedaan alsof China nog steeds in een verre uithoek van de wereld ligt. Sommige mensen beweren zelfs dat het voor ons, vanwege onze langdurige betrokkenheid bij China, lastig kan zijn om onderzoek te doen naar onderwerpen die de autoriteiten onwelgevallig zijn of openlijk kritiek te leveren op de regering.³

Ondanks deze echte of ingebeelde tekortkomingen zouden China-specialisten een essentiële bijdrage kunnen leveren. Inzichten, begrippen en theorieën die voortkomen uit de Chinese ervaring, maken China zichtbaar op een manier die niet is geconditioneerd door westerse obsessies, verlangens en angsten. Onderzoek waarin China centraal staat is minstens voor een deel gebaseerd op verhalen over hoe China wordt ervaren door de mensen die er wonen. Alle China-specialisten bekijken China door Chinese ogen, ongeacht het vakgebied waarin ze werken of de aard van de bronnen of gegevens die ze gebruiken. Wat antropologen zoals de auteur van dit boek misschien meer doen dan bijvoorbeeld economen of politicologen, is verbanden blootleggen tussen de talloze sociale, politieke, economische en culturele aspecten van een samenleving, en dit boek vormt daar geen uitzondering op.

Hoewel het in dit boek gebruikte onderzoek van China-specialisten is gebaseerd op Chinees materiaal (documenten, archieven, interviews, waarnemingen, statistische gegevens, enquêtes), heb ik in alleen Engelstalige secundaire literatuur opgenomen, tenzij een specifiek feit of cijfer alleen maar beschikbaar was in een primaire bron of Chineestalg werk. De directe verwijzingen in de noten heb ik bewust beperkt tot specifieke feiten of standpunten, en de informatie over de gebruikte boeken en artikelen heb ik bewaard voor een apart bibliografisch

3 Zie het polemische stuk van Carsten Holz in de *Far Eastern Economic Review* van enkele jaren geleden: Holz, Carsten A. (2007). Have China Scholars All Been Bought? *Far Eastern Economic Review* 170,3:36-40.

hoofdstuk aan het einde van het boek. Op deze manier hoop ik het boek leesbaar te hebben gemaakt, terwijl de lezer toch systematisch toegang krijgt tot de uitgebreide specialistische literatuur over het hedendaagse China.

Een benadering waarin China centraal staat, is niet gewoon een Chinese benadering, maar één die de Chinese werkelijkheid als uitgangspunt neemt in plaats van niet-Chinese (meestal westerse) voorbeelden, normen, begrippen of verwachtingen. Chinese en westerse lezers zullen er dingen in vinden die ze onmiddellijk herkennen, maar ook veel dat nieuw of vreemd voor hen is. Een benadering waarin China centraal staat, is ook niet hetzelfde als een China-vriendelijke benadering. In dit boek schets ik een beeld van de Chinese samenleving met al haar gebreken. Het laat zien dat China een samenleving is die functioneert voor de overgrote meerderheid van de mensen die erin leven, soms moeizaam, soms met verrassend gemak. Bovendien is de kans groot dat China zal blijven functioneren als een zich geleidelijk aan ontwikkelende verzameling instituties. Net als alle andere samenlevingen is China misschien niet ideaal, maar er is geen praktische reden waarom het zou moeten instorten of ingrijpend veranderen, ondanks de principiële bezwaren die waarnemers in democratisch landen zouden kunnen hebben.

3. Neosocialisme en nieuwe machtstechnologieën

Vanuit het perspectief van de CCP zijn markthervormingen slechts een middel om een belangrijker doel te bereiken: een krachtige *partij* die een sterke *staat* leidt die een gezonde *natie* regeert en een machtig *land* vertegenwoordigt. Socialistisch staatsbestuur, een kapitalistische economie en nationalistische trots zijn hierbij verstrengeld in een symbiotische relatie. Autoritair socialisme maakt kapitalisme mogelijk, terwijl de toekomst van het socialistisch bewind afhangt van het voortgezette succes van de kapitalistische ontwikkeling. Ze zijn op hun beurt allebei